SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 1	1. JANUAR 1937	86. Aargang

Profeten Joseph Smith.

Fodt den 23. December 1805 i Sharon, Winsor County, Staten New York. Profet og Leder for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra 6. April 1830, da Kirken blev organiseret, til hans Martyrdom 27. Juni 1844.

DE EVIGE SPØRGSMAAL BESVARET.

Jesu Kristi Evangelium tilfredsstiller Menneskets aandelige Trang; det udfylder mere end Legemets og Forstandens Krav. Evige Spørgsmaal staar altid for Mennesket, og paa deres Besvarelse beror Menneskets Fred og Tilfredshed. For Eksempel:

Hvorfra kom Mennesket? De Sidste Dages Hellige svarer: Det levede aandelig hos Gud i en Forudtilværelse, hvor det voksede og udviklede sig, indtil et jordisk Livs Erfaringer syntes ønskelige. Saa blev Mennesket, efter Guds bestemte Plan og med eget Samtykke, sat paa Jorden.

Hvorfor er Mennesket her paa Jorden? For at vinde Styrke ved Jordelivets Erfaringer, for at lære Selvkontrol og derved vinde sig Glæde her i Livet og berede sig paa evigt Liv i Fremtiden og hjælpe sine Medmennesker til at naa de samme Velsignelser.

Hvor gaar Mennesket hen efter Døden? Ind i Aandernes Verden, hvor det vil blive dømt efter sine Gerninger her i Livet, og hvor det kan fortsætte som et aktivt Væsen og udvikle sig videre hen imod Fuldkommenhedens Maal. I denne Aandernes Verden vil alle hellige, jordiske Familiebaand og Venskabsbaand blive fortsat, ligesom alt andet af Værdi, som det har tilegnet sig her i Livet, vil blive det til Nytte og Brug i Livet herefter.

Hvad er Livets Lov? Evig Fremgang. For at behage Gud og vinde sand Glæde maa vi daglig vokse i Retfærdighed og gode Gerninger.

Hvad er Loven for Individet? At det bliver overladt til at vælge for sig selv, naar Sandhedens Principper bliver det forelagt. At ingen Tvang maa blive udøvet over Menneskets fri Villie til at vælge sin egen Vej.

Hvad er Mennesket? I Virkeligheden Guds Sønner og Døtre. Guds Gerning og Herlighed er at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv til alle hans Børn paa Jorden, at de maa faa Lejlighed til evig Udvikling i Magt og sand Glæde.

Hvem er Gud? Vor virkelige, aandelige Fader, som kender og forstaar os og elsker os. Han er et personligt Væsen, som har aabenbaret sig selv til hans Profeter i tidligere Dage, og som stadig aabenbarer sig til hans Børns Vejledning.

Kan Mennesket kende Gud? Ja, saa vidt som menneskelige Indskrænkninger tillader det. Gud hører vore Bønner og i sin Visdom besvarer dem. Dem, der beder i Tro, skal kende Sandheden. Dem, der søger Gud, skal finde ham.

Hvad er Kristi Kirke? Det er den Organisation, som har

modtaget det uforandrede Herrens Evangelium og har adlydt dets Ordinancer; den Organisation, ved hvilken Evangeliets Principer kan finde Anvendelse for Menneskenes Vel. Det indehaver guddommelig Myndighed til at handle i Herrens Navn.

Saadanne klare, fornuftige Svar paa de mange Sporgsmaal, der stilles af Menneskene og er blevet stillet gennem de forskellige Tidsaldre, har gjort de Sidste Dages Hellige aandelig intelligente og tilfredse. Sandheden foder Menneskets Aand.

Guds Plan for Menneskets Frelse bestaar af mange herlige Principer. Lydighed til denne store Plan for fysisk, mental og aandelig Fuldkommenhed, et vidunderligt Værk, vil lofte Menneskeslægten til en Tilstand af Glæde og intelligent Tilfredshed. Det er Verdens Behov i Dag.

Ældste *John A. Widtsoe.*

DANSK MISSIONÆRFORENING.

Ved Ungdomsstævnet i Aarhus oprettedes »Dansk Missionærforening« af de 8 afloste danske Missionærer.

Foreningens Lovparagraf 3 siger: »Foreningens Formaal er: a) at hjælpe nye Missionærer ud i Missionsmarken; b) at stotte disse aandeligt, moralsk og okonomisk; c) at være til gensidig Stotte for hinanden; d) at udvikle Evangeliets og Broderskabets Aand blandt Medlemmerne; e) at varetage Kirkens Interesser.«

Dette giver hver enkelt en Forstaaelse af Foreningens Arbejdsomraade. For at skaffe Midler til Veje betaler hvert Medlem — aflost dansk Missionær — et maanedlig Kontingent til »Missionærfondet«, men da Medlemsantallet er lille, vil dette ikke indbringe tilstrækkeligt til at opfylde de af dem paatagne Opgaver. Paa Grund heraf agter Foreningen — med de respektive Grensforstanderskabers Samtykke og Stotte — at afholde en Aftenunderholdning i de forskellige Grene af Missionen, hvor alle Indtægterne ubeskaaret gaar til »Missionærfondet«.

Bestyrelsen bestaar af Broder William Ørum Pedersen, Præsident, og Broder Carlos E. Andersen, Sekretær.

Da vi ved, at Foreningens Motiv er godt og uselvisk, haaber vi, at de afloste Missionærer i denne Sammenslutning maa blive stottet paa enhver tænkelig Maade af saavel Medlemmer som Venner af Kirken. *H. M.*

HVOR ER AANDEVERDENEN?

Udtog af en Tale holdt for mange Aar siden af nu afdøde Apostel *Orson F. Whitney.*

—

Hvor er Aandeverdenen? Er det ude i en langt bortliggende Del af Universet? Maa vi sejle Millioner af Mile gennem Verdensrummet for at kommer derhen? Nej. Aandeverdenen, efter Joseph Smiths sigende, er her omkring os. Vore døde Venner, som vi kalder dem — vore hedengangne kære — er nær os, saa nær, siger Profeten, at de er ofte ilde berørt af, hvad vi gør og siger. For at komme ind i Aandeverdenen behøver vi bare at gaa ud af Legemet.

Aandeverdenen, saaledes som jeg forstaar det, er Aanden af denne Planet. Da Gud skabte Jorden, skabte han den to Gange. Da han skabte Mennesket, skabte han dem to Gange. Da han skabte Dyrene, Fiskene og Fuglene, skabte han dem to Gange. Da han skabte alle de smukke Blomster, som vi ser, skabte han dem to Gange. Først som Aander, siden som Legemer, og da deres Aander kom ind i deres Legemer, blev de Sjæle. Dette er Læren i Nutidsaabenbaring; Joseph Smiths Lære. Gud skabte Jorden som en Aand først og gav den derefter et Legeme, og hvad vi kalder Aandeverdenen, er simpelthen den aandelige Halvdel af denne Klode, som vi bebor.

EKSPERT AUTORITET.

Maaske er der nogen, der siger: »Hvem var denne Joseph Smith, at han skulde lære saadanne Ting; og hvorledes ved vi, at det er sandt? Maaske er det bare hans Ide; og en Mands Ide kan være lige saa god som en andens.« Det lyder godt nok, men er det rigtig? Vi siger saa mange Ting, som den næste Tanke siger os passer ikke. En Mands Ide er ikke ligesaa god som en andens, fordi Mænd er ikke ens; de er ikke lige intelligente eller lever under samme Omstændigheder. Lad os tænke os to Mænd med samme Intelligens; sæt den ene paa en Bjergtop og den anden nede i Dalen, og hvilken af dem vil se længst og vide mest om sine Omgivelser — Manden i Dalen med sin Røg og Taage eller Manden paa Bjergtoppen, hvor Luften er klar og Synskredsen videre? Hernede ser vi kun een Dal, mens Manden paa Bjergtoppen ser Dale mod Øst, Nord, Syd og Vest; derfor ved han mere angaaende det omliggende Land, og hans Ide derom er bedre end den anden Mands.

Det samme gælder paa alle Livets Omraader. Ønsker vi paalidelige Oplysninger angaaende Astronomi, søger vi en

Astronom og ikke en Skomager — med mindre Skomageren er Astronom. En Musikers Ide om Musik er mere værd end en Mands Ide, der ikke har Musik i sin Sjæl. Nej, med mindre Mænd er ens og deres Omstændigheder de samme, maa vi ikke antage, at deres Ideer er lige gode.

Og hvorfor skulde vi indskrænke dette til materielle Ting alene? Hvorfor passer dette ikke lige saa godt paa religiøse Principper? Er der ikke noget, der hedder en aandelig Ekspert ogsaa? Det er der, og den største aandelige Ekspert, Verden nogensinde har kendt, er Jesus Kristus, Guds Søn. Han stod paa de evige Høje, og hans Syn var ikke blindet af Fejltagelsernes Taage.

Joseph Smith var en aandelig Ekspert, han var Kristi Profet, og hans Lære er ikke simpelthen Ideer, de er Aabenbaringer fra Gud, de udpeger Vejen til evigt Liv.

EN DRØM.

Oplæst af *Marie Jensen* ved Søndagsskolekonferencen i Aarhus den 8. November 1936.

Som en Taage jeg skimter derude i Vest
en Del Prikker saa ganske smaa,
saa underlig gaar de i striden Blæst,
saa spørgelsesagtig de staa.
  Langsomt men nærmere kommer de jo,
  men hvad er det, som jeg ser,
  en Række af Mennesker, er det monstro
  de første Mormonpionerer.
Jo sandelig er det en Flok af dem
med Vogne og Oksespand,
fordrevet er de fra Hus og Hjem —
paa Vej over Ørkenens Sand.
  Her vandred' de fremad hver Dag for at naa
  til Klippebjergene frem,
  til Stedet, som Brigham Young udsaa,
  et Fristed — de Helliges Hjem.
Se Skyggen af Vogntoget drager saa fort
som et Glimt af en rivende Strøm,
snart Billedet er som visket bort,
et Minde — en underlig Drøm.

Skrevet i Aarhus, November 1936.

R. Nielsen.

Redaktionelt.

DET NYE AAR.

—

Ved Aarets Begyndelse er det almindeligt, at vi sætter os nye Forsætter. Nyt Aar er Skellet mellem det gamle Aar, som er gaaet, og det ny, som kommer. Det er ganske naturligt, at vi paa dette Tidspunkt standser et Øjeblik for at anstille Betragtninger over det forbigangne og lægge Planer for Fremtiden; hengive os til Minder og Drømme, genkalde vore Sorger og Skuffelser, fortryde vore Fejltagelser og Svagheder, føle os taknemlige for de Velsignelser, vi har modtaget, og glæde os over enhver Sukces, vi har opnaaet.

Derefter optages Tankerne af Fremtiden. I Lyset af de Erfaringer, vi har haft, former vi vore nye Forsætter og drømmer vore nye Drømme. Vi indvier os selv paa ny til høje Idealer, noble Principper og kristne Standarder.

En intelligent Apsummering og Vurdering af det forbigangne er oplysende og skulde være en god Hjælp til ethvert tænkende Menneske. Hvis vi har forbedret os selv i det forløbne Aar, hvis vi har vokset og udviklet os, hvis vi har haft Sukces, lad os forsøge at finde Aarsagen dertil. Har vi begaaet Fejltagelser, lad os vedkende os disse og forsøge at drage Nytte deraf ved at lade Erfaringen være vor Advarsel for Fremtiden.

Der er een Ting, vi maa undgaa, nemlig at hengive os til mørk og sygelig Beklagelse. Fejltrin skulde saa vidt muligt anvendes som Sten i Muren, hvorved vi befæster os mod Fejltagelser i Fremtiden.

Som Tiden gaar, lærer vi bedre og bedre at kende de gode Egenskaber og den Styrke, der findes hos Folkene i den Europæiske Mission. Deres Flid og Dygtighed, deres Hengivenhed til vor Sag og det gode Arbejde, de udfører, fylder os med Glæde og Stolthed. Vi har fundet saa mange, som oprigtigt søger Guds Rige og hans Retfærdighed.

Vore Hjerter er fulde af Glæde og Taknemlighed for alt det, der er udrettet, og vi føler os forvisset om, at ved Herrens Hjælp vil Aaret 1937 bringe os større Sukces, større Glæde og Fremgang.

Ved Begyndelsen af det nye Aar lad os alle gaa frem i Enighed og Harmoni. Lad hvert et Hjerte fyldes med Tilgivelsens Aand. Lad enhver af os prøve paa at se vore egne Fejl og formindske dem, vi ser hos vore Venner, Naboer og Medmennesker. Husk: »Tro, Haab og Kærlighed, men den største af disse er Kærlighed.« Herren har selv sagt: Værer eet.

»Hvis I ikke er eet, ere I ikke mine.« (Lærdommens og Pagtens Bog 38: 27.)

Gode Forsætter, fornyede Beslutninger om at gøre bedre er ikke alene ønskelige ved Aarets Begyndelse, men hver Dag. Aktive Medlemmer af Kirken fornyer ofte deres Pagter. Dem, der lever nærmest i Overensstemmelse med hans Lære og Eksempel, som vandrede Fuldkommenhedens Vej, beslutter paa ny i daglig Bøn, hver Uge paa Nadvermødet og paa andre Tider at forbedre deres eget Liv og blive mere hjælpsomme mod andre. Bøn opsendes daglig af de trofaste for Styrke og Evne til at modstaa Fristelser. Jesus siger selv: »Vaager og beder at I ikke skulle falde i Fristelse.« (Matth. 26: 41.) »Beder uafladelig,« siger Bibelen. (Thesal. 5: 17.) Herren siger selv: »Bed altid, saa vil jeg udgyde min Aand over dig, og stor skal din Velsignelse vorde.« (Lærd. og Pagt. Bog 19: 38.) »Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham, medens han er nær.« (Esajas 55: 6.)

Maaske er den mest betydningsfulde Part af vor Gudsdyrkelse den, at vi værdigen nyder Herrens Nadver. Derved vidner vi atter og atter, at vi er villige til at paatage os Sønnens Navn og altid erindre ham og holde hans Bud, at vi altid maa have hans Aand hos os.

Det er i Forbindelse med disse Øjeblikke af Eftertanke og i Forbindelse med nye Forsætter, at vi fortryder de uvenlige Ord, vi har talt, de uretfærdige Handlinger, vi har udført, alt hvad vi tankeløst har gjort, der var uvenligt og urigtigt.

Lad os enhver især ved Begyndelsen af det nye Aar anstille en nøje Undersøgelse af os selv. Lad os bedømme os selv efter Evangeliets Standarder og se, hvor nær vort Liv staar i Samklang dermed. Lad os omvende os fra vore Svagheder og Ufuldkommenheder og sætte os for, at i Fremtiden vil vi paa alle Maader prøve paa at gøre vort bedste. Lad os gaa lidt videre og daglig gøre os disse Forsætter. Det er denne endeløse Kamp hver Dag i Livet, der gør os større, stærkere og bedre.

Lad vor Bøn Aaret igennem være, at vi og hele Verden maa blive bedre i Stand til at efterleve den fuldkomne Lære, det fuldkomne Eksempel, som er sat os af vor Herre og Frelser Jesus Kristus.

Richard R. Lyman.
Amy Brown Lyman.

MODERS JULEBESLUTNING I »VINDDRIFT«.

Af *Elizabeth Cannon Porter.*

Søster Davis var lige blevet færdig med at vaske op efter Frokosten. Ubemærket tørrede hun sine Øjne og stjal sig ind i Soveværelset for at læse Brevet igen, som om ikke hvert Ord af det allerede havde brændt sig Ind i hendes Hjerne.

Brevet, som hun tog ud fra hendes sorte Kjole, var fra hendes afdøde Mands Søster og var karakteristisk for Myra, som var en stolt, egenkærlig og barnløs Dame. Ved John Davis Begravelse for et Par Maaneder siden havde hun ymtet om, at hun vilde gøre noget for den lille Familie. Til Begravelsen havde hun sendt en dyr Krans og stillet tre Automobiler til Raadighed.

Og nu havde hun sendt hendes Tilbud. Hvad hun ønskede at gøre for at hjælpe Delia, var at tage Richard, hendes næstældste Dreng, fra hende. Myra begnydte sit Brev paa en taktfuld Maade med en Udtalelse om, at det jo var et Spørgsmaal, om Delia kunde forsørge de Børn, hun allerede havde, langt mindre en til. Hun vilde tage den 8 Aar gamle Richard til sit Hjem, føde og klæde ham og give ham en fuldstændig Skoleuddannelse. Hun og hendes Mand Samuel Armstrong vilde lovformelig adoptere ham. Han skulde behandles som deres egen Søn og i Tidens Løb arve det meste af deres Ejendom, hvis han da skikkede sig, som de ønskede, han skulde. Han skulde havde deres Navn, og der maatte ikke ske nogen Indblanding fra Moderen. Desuden, endte Myra sit Brev, blev den lille Nykommer, der ventedes, maaske en Dreng, og saa kunde han jo tage Richards Plads.

»Som om den ene kunde tage den andens Plads!« tænkte Søster Davis. Af hendes tre Børn var den viltre og livlige Richard den, der mest trængte til Moderens Omsorg, skønt hun godt vidste, at det vilde blive ligesaa svært at skille sig af med den alvorlige, besindige Jack eller den lille, gullokkede Robert. De havde selvfølgelig valgt Richard, fordi han var den kønneste og mest opvakte. Onkel Samuel var en haard Mand. Han var Bankier og beregnede alt efter Pengeværdier. Han vilde muligvis sætte Richard ved en af Kasserne i Banken for at modtage og udbetale Penge — hendes varmhjertede Richard med sin Kærlighed til Dyr og Friluftsliv.

Hvis hun bare kunde forsørge Børnene, kunde hun holde Familien sammen. Men set fra den anden Side, havde hun Ret til at holde Richard i Fattigdom, naar han havde Lej-

lighed til at blive optaget i et velhavende Hjem? Hun havde lært, at det var urigtigt at bede om et Tegn, men hun bad ydmygt, at hun maatte blive vejledet til at gøre det rigtige.

John Davis' Familie havde aldrig rigtig tilgivet hende, at hun havde giftet sig med John. De havde bestemt, at han skulde gaa paa Universitetet og læse til Ingeniør. Saa blev han forelsket i Delia Williams, meget forelsket, de giftede sig; saa i Stedet for at gaa paa Universitetet tog han Arbejde ved Smelterne. Hans Familie skyldte hans Hustru for at have ødelagt hans Kariere.

»Vi har Arbejde og Kærlighed,« fortalte han sin Hustru, »og det er det bedste i Livet, kære Delia.«

Han blev træt af Støvet og Røgen ved Smelterne, og saa købte de et lille Stykke Jord — sytten acres — ude i det aabne. Det var Ørkenland, og der var ingen Ting derude uden en gammel artesisk Brønd og et Æbletræ. Det laa i Dalen, hvorfra der var en herlig Udsigt til Bjergene og undertiden en frisk Brise fra Søen. Om Natten blinkede de Tusinder af Lys i Byen ovre mod Øst, og fra Vest skinnede Lysene fra Smelterne. Det var et fattigt lille Hjem; men før det unge Par, som byggede deres Rede her, syntes det som et Grevskab — Hus og Jord i Eje — at gaa i Arv fra Fader til Søn.

»Vi vil kalde det »Vinddrift«, fordi Sneen altid driver sammen her om Vinteren,« foreslog Delia. De kunde sagtens le ad Vinterens Kulde, thi Foraaret blomstrede omkring dem, og Lærkerne slog deres Triller over deres Hoveder — »Vinddrift er et skønt lille Sted.«

»Vel, Delia,« sagde hendes Mand, idet han saa op fra Grøften, hvori han var ved at plante en Række Piletræer. »Der var ingen Skygge her for os og bliver maaske heller ikke meget før vore Børn; men der vil blive rigelig for vore Børnebørn.«

Hvem der har gravet i Jorden, kender Glæden der er ved at plante Have, men at faa noget til at vokse i en Ørken giver en endnu dybere Tilfredsstillelse. Ørkenjord, som aldrig har produceret noget, er rig paa Planteføde. Alkalijord er ligesom den sovende Tornerose, den behøver bare et Kys af Prins Dræning for at vaagne til Liv og Skønhed.

Saa den stærke Mand trodsede Snestormene og gik til Arbejde paa Smelterne, medens Hustruen passede Børnene og Hjemmet.

En Aften i Efteraarstiden kom John hjem med en Forkølelse paa Lungerne. Delia gav ham Sennepsfodbad og fik ham i Seng. Feberen blev højere, og han havde ondt ved at faa Luft. Doktoren kom og erklærede, at han havde Influenza

— det slemme Eftersmæk efter den store europæiske Krig. Saa lige paa en Gang, for de rigtig havde Tid til at samle sig til at bekæmpe Sygdommen, var han død.

Delia havde været glad for, at John ikke var i den Alder, hvor han var blevet indkaldt til Krigen. Hun vilde ikke have ham slaaet ihjel, og heller ikke vilde hun have, at han skulde slaa ihjel. Maaske er det fordi, Kvinden kender Smerten ved at give Liv, at hun ikke tror paa at tage det. Han var ikke kommet med i Krigen, men John var død alligevel.

Kun dem, der selv har erfaret det, ved, hvad det betyder, naar Dødens kolde Haand rykker dem fra os, som staar os nærmest. Det utrolige, at Verden kan gaa sin vante Gang, naar den, man har elsket, ligger død. Saa John Davis, som ikke havde kendt til ret meget andet end haardt Arbejde, blev nu iklædt fint Linned til sidst. De lagde ham til Hvile paa Kirkegaarden der oppe paa Bakkeskraaningen, hvor alting skinnede saa smukt i Efteraarets pragtfulde Farver.

Med Hjerterne stivnede i Sorg vendte Delia og hendes faderløse Børn tilbage til Hjemmets Tragedie, hvor de stod Ansigt til Ansigt med Uhyggen af den tomme Stol, Fars Hat, de ubenyttede Vanter. I de tunge Dage, der fulgte, fandt Enken ofte sig selv spejdende ud ad Vejen efter den kære Skikkelse, som nu aldrig mere vilde komme vandrende imod Hjemmet igen; hun lyttede efter sin Mands Stemme og anstrengte sig for at høre hans Fodtrin. Synet af den kendte Haandskrift gav hendes Hjerte et Stik af Smerte.

I Nattens stille Timer, naar hun dækkede de smaa til, takkede hun Herren, at hun havde giftet sig med John, da han var ung. Hvis han kun havde haft sin Skoleuddannelse, havde den døet med ham, men hans Børn vilde leve efter ham. Hun undredes over, om hans Familie nogensinde tænkte paa det.

Som Smaadrengene samlede deres Græskar, Gulerødder og Rødbeder fra Haven, undredes de over deres Moders sløve Udtryk. Andre Aar havde hun hjulpet dem og været saa munter og glad. »Kærlighed og Arbejde«, havde hendes Mand sagt, men Arbejde uden Kærlighed var noget helt andet. Nu havde Myras Brev vakt hende af hendes Tungsind. Endnu havde hun Kærlighed — Kærlighed til sine Børn. Muligheden af at miste een af dem tvang hende ind i en Forstaaelse af hendes Stilling. Hun og Børnene maatte kæmpe for deres Eksistens.

Det var Juleaften, og Delia havde gjort det saa hyggeligt og rart, som hun kunde; der var Pumpkin Pie og røde Æbler, og der var pyntet op med grønt i den lille Stue.

»Mor,« raabte Richard, »kom og se, den ny Hane er kommet.«

Delia gik ud for at se den smukke Hane, hun havde bestilt, og roste dens fine Halefjer. Richard var saa stolt af den, som havde det været en Paafugl. Hun havde kobt den ny Hane for at glæde Drengen til Jul, thi det Sæt Toj, hun havde syet om til ham, saa saa stakkels hjemmelavet ud.

»Hvornaar skal du bage Honningkagerne, Mor,« spurgte lille Robert, da Hanen var blevet anbragt i Honsehuset.

»Lige nu, min Dreng,« svarede hun, og Soster Davis skyndte sig ind i Kokkenet. Dagene var saa korte og morke, og der var meget at bestille. Hun rullede Dejgen ud til Kagemænd, korte og brede, hoje og tynde, alle sammen fik de smaa Rosiner til Øjne, medens lille Robert henrykt saa til, saa lavede hun en Ko til Jack, et Faar til Richard og en Gris til Robert.

»Broder Andersen kommer, Mor,« sagde Jack, da han kom ind for at hente sin Mælkespand.

Hun aabnede Doren for Biskoppens Raadgiver, en bredskuldret Mand med et godmodigt Ansigt. Han satte en Kasse paa Bordet.

»Det er nok ingen rigtig glædelig Jul for dig, Soster Davis,« sagde han og tog hendes Haand.

»Nej, det er det ikke.« Taarerne stod hende i Øjnene. »Det ser ud, som jeg ikke kan gore mig fortrolig med Johns Dod — revet fra os i sin bedste Alder.«

»Jeg maa fortælle dig, hvad jeg horte en Mand sige forleden Dag. Han sagde: Verdenskrigen har sendt saa mange Millioner Sjæle ind i Aandeverdenen, at der behoves mange Missionærer til at prædike Evangeliet for dem. Det er derfor, Sygdommen har taget saa mange af vore unge, stærke Kræfter fra os. Broder Davis, ren og god, mandig og erfaren, vilde være en udmærket Missionær.«

»Men var hans Mission ikke her hos Bornene?«

»Nej, det er din Mission, og den maa du troligt udfore, saa du kan være værdig til at mode ham, naar den Tid kommer.«

Hvad Broder Andersen havde sagt, gjorde hende godt. John havde altid onsket at gaa paa Mission, og dette var maaske herligere end at gaa paa en jordisk Mission. »Men,« hviskede hun stille, »jeg er saa svag.«

»Soster Davis, jeg har erfaret, at naar Herren fordrer noget af os, giver han os altid Kræfterne, der behoves, og ofte gor han Udvej for os paa en uventet Maade, saa vi bliver i Stand til at udfore det, han onsker vi skal.«

»Hvor mange Acres er der i den Plojemark derovre?« spurgte han pludselig.

»Tolv Acres, tror jeg. John pløjede det tidlig sidste Efteraar, da han arbejdede om Natten paa Smelterne.«

»Hvorfor lader du os ikke plante Sukkerroer i det?« Broder Andersen var Markinspektør for Sukkerfabrikken. »Vi vil plante Roerne og sende en Mand ud til at hjælpe Drengene med at luge Roerne og tynde dem ud. Hvis Roerne bliver rigtig vandet, og det vil ikke blive svær med de gode Grøfter, du har, skulde du nok kunne avle 14 Tons pr. Acre. Udgifterne ved det kan tages ud af Høsten til Efteraaret, og du behøver ikke at lægge en eneste Cent ud.«

Hendes Hjerte bankede heftigt. Der var Svaret: Avle Sukkerroer! Hvis hun kunde klare det næste Aar eller to, følte hun, at saa kunde kun holde ud. Der udfoldede sig et Billede for hendes indre Øje: Den brune Plojemark blev grøn med de voksende Roer, den Industri, der havde omskabt saa meget Ørkenland til profitabel Landejendom.

»Ja, det tror jeg, jeg vil.« svarede hun.

Hun takkede ham for Julepakken, og han gik. Han skulde flere Steder hen. I Kassen fandt hun en Del Kolonialvarer og en Kurv Appelsiner. Det var Wardets Julegave til Enkerne.

Den Aften, da Børnene var faldet i Søvn, listede hun sig ind til deres Senge. Hun stod og saa paa de tre kære smaa Hoveder, som hvilede saa trygt paa Puderne. Nej, det var ikke nødvendigt at skille sig af med nogen af dem. Ved at avle Sukkerroer kunde hun forsørge Børnene. Myra havde sit store Hus, sine kostbare Gulvtæpper, de smukke Lamper og sit Sølvtoj, sine Eftermiddagsselskaber og sin fine Automobil, Opera og sin Mand. Hun havde kun sine Sønner, og dog følte hun, at John havde efterladt hende en Rigdom. Lempeligt strøg hun det mørke Haar tilbage og kyssede den hvide Pande.

»Jeg beholder dig, Richard, som en Julegave til mig selv.«

Hun listede sig tilbage til Dagligstuen og begyndte at arrangere Børnenes Julegaver. Der var et Par Skøjter til Jack, en Lommekniv og det omsyede Sæt Tøj til Richard, røde Vanter og en lille Flyvemaskine til Robert. Han havde daglig betragtet Flyvemaskinerne komme hen over deres lille Hjem og havde saa bestemt ønsket sig en »Flyvemaskine«.

Medens Søster Davis ordnene Børnenes Juleknas, fortabte hun sig i de mest vidunderlige af alle Drømmerier — en Moders Haab for sine Børn. Hendes flittige Jack skulde nok naa frem. Han skulde paa Landbrugsskolen og uddannes til en dygtig videnskabelig Landmand. Richard i Stedet for sine

Kaniner og Hons vilde have sine Hjorde af Kvæg og Faar. Han kunde begynde med Kreaturerne her paa deres lille Farm. Maaske vilde han en Gang blive Ejer af en Bank ligesom Onkel Samuels. Soster Davis havde lagt Mærke til, at de fleste af Bankerne og de andre store Bygninger i Salt Lake City ejedes af Mænd, der havde begyndt ved haardt Arbejde af forskellig Slags. Lille Robert, som var saa interesseret i en Flyvemaskine, vilde maaske blive den fremragende Ingenior, som hans Fader havde dromt om at blive.

Juledag kom med en Snestorm fra Nordvest. Til »Vinddrift« kom der paa Stormens Vinger den storste af alle Gaver — en Sjæl fra de evige Regioner. Ser I, den lille Nykommer kunde umulig have taget Richards Plads, for det var en lille Pige.

VÆRDI.

Det er Menneskets Natur, der bestemmer dets Trang, og det er dets Trang, der bestemmer, hvad der faar Værdi for det. Ser vi os omkring, ses vi alle i hæsblæsende Jagt efter Værdier, og hvor forskellige er ikke disse Værdier, vi ser, at hvad der for den ene er af allerhojeste Værdi, for den anden er ganske værdilost.

At noget har Værdi, vil sige, at det tilfredsstiller en Trang, og denne Trang er afhængig af Menneskets Natur. Der ligger dybt i de fleste Menneskers Natur en ubevidst Trang til Tro, og til Begrebet Tro svarer Begrebet Gud, og Gudsbegrebet kan da kun betyde Principet for Tilværelsens uafbrudte Fortsættelse og dermed dens Forstaaelighed, det vil sige Værdiens Bestaaen i Tilværelsen.

I selve Arbejdet for at finde og frembringe Værdier ligger en Tro paa disse Værdiers Bestaaen, hvilken og hvor stor denne saa maatte være.

Hvis Tro paa Værdiens Bestaaen er Kærnen i al Religion, saa er der i ethvert Standpunkt, der udelukkende gaar op i at finde og frembringe Værdier, en skjult Religion tilstede. Og hvis man vil definere Gud som Principet for Værdiens Bestaaen i Tilværelsen, saa er enhver, der arbejder paa at hævde Værdien i Tilværelsen, »et Guds Barn«, hvorledes det saa end staar sig med hans Kattekismus.

Troen paa Værdiens Bestaaen kan kun holde sig under Forudsætning af et uafbrudt aandeligt Arbejde, der forstaar at skelne mellem Kærne og Skal, ikke blot saa længe det er

gamle, kendte Frugter, Tilværelsen byder paa, men ogsaa naar det er nye Frugter, den bærer. Det kan ske, at det, der først var Kærne, siden bliver Skal og omvendt.

Vor Livsanskuelse kan hverken bygges paa en Fortid, der ikke kan ændres, eller paa en Fremtid, der først kommer ved Dagens Ende. Hverken paa den Død, der gaar forud for vort Liv, eller den Død, der kommer efter. Det sande religiøse Slagord er her: »Lad de Døde begrave deres Døde, bekymrer eder ikke for den Dag i Morgen.« Vor Livsanskuelse skal være en Gransken af Livet, en Søgen efter Livsværdier, som kan findes eller frembringes i det nærværende Liv, og hvis Bestaaen det er værd at tro paa og kæmpe for. Vi lever paa Virkeligheder, ikke paa blotte Muligheder endsige Umuligheder. Hver enkelt maa danne sin religiøse Overbevisning efter hans Erfaringer om Værdier, om Virkeligheden og om Forholdet mellem dem. Der gælder et aandeligt og almindeligt Præstedømme. Men hvor finder vi inden for de bestaaende positive Religioner en Religion, der er i Stand til inden for sine Rammer at kunne rumme det enkelte Individs Erfaringer og Trang til Sandhedssøgen uden at tvinge det ind i Dogmatikens Spændetrøje, en Religion, forenelig med det personlige Vurderingsmotiv, og den enkeltes Trang til Stræben mod og Forening med hans individuelle Guddomsbegreb.

Mormonismen er den eneste, bygget som den er paa Kærlighedsprincipet, Jesu sande Lære, i Forbindelse med logisk Tænkning, der er i Stand til at tilfredsstille disse Fordringer, idet den i sig rummer Maalet for Menneskets højere ideelle Stræben.

Hvor for Gudsbegrebet stod som Tilværelsens uløste Problem og store Mysterium, har nu Mormonismen bragt Klarhed, fuld Forstaaelse og Harmoni.

En kendt Professor i Botanik holdt en Gang et Foredrag, med Ledsagelse af Lysbilleder, for en Klasse Børn, og under dette Foredrag sagde han: »Bag ved Døren, hvorfra Livskraften kommer, er alt Mysterium — ufattelig Mysterium.« Da klang der fra en klar Barnestemme: »Undskyld, Hr. Professor, bor Gud bag ved denne Dør?« For første Gang havde denne berømte Foredragsholder tabt Traaden, slaaet ud af et Barn. Og det er Mormonismen, der nu har slaaet denne Dør op paa vid Gab og ind strømmer vor Læres pragtfulde Sandhed, selve Livskraften.

Petersen, Aarhus.

DEN DANSKE MISSION.

FEST I AALBORG.

M-Mændene og Gleanerpigerne i Aalborg afholdt Fredag Aften den 20. November en Banket. Der serveredes Flæskesteg med Rodkaal og Is til Dessert. Under Spisningen blev der udfort et Program bestaaende af humoristiske Taler, Skyggebilleder, Sang og Musik. Hver af Deltagerne blev givet et Navn, og hvis de blev kaldt ved noget andet Navn, maatte der gives Pant. For Festens Slutning uddeltes Præmie til den, der havde fleste Panter. Efter Bordet dansedes der, og imellem Dansene serveredes Sodavand og Rundstykker med varme Polser. Festen, som ledeces af Missionær Jefferson Jorgensen, var i det hele meget vellykket. Ca. 40 deltog i Banketten. *S. H. B.*

FEST I AARHUS.

Mandag den 30. November 1936 Kl. 19,30 afholdt Aarhus Grens Kvindelige Hjælpeforening en stor Efteraarsfest til Fordel for de fattige i Grenen. Den lille Sal var udstyret med smukt pyntede Borde, hvorved der af smart klædte Opvartere blev serveret alt muligt spiseligt. Underholdningen blev udfort fra en lille Tribune i Salens Midte. Arrangementet var tilrettelagt af Brodrene Richardt Nielsen og Einar Erichsen. Sidstnævnte gjorde Lykke og udfyldte det meste af Programmet med sit udmærkede Salon-Strygeorkester bestaaende af Br. Einar Erichsen, Kapelmester, Primo-Violin, Hr. Sorensen, Obligat-Violin, Hr. Poulsen, Kontrabas, Soster Oda Nielsen, Piano.

Kvindelig Hjælpeforening onsker gennem disse Linier at takke specielt de Hrr. Rasch. Poulsen og Sørensen for deres velvillige Assistance. Ogsaa en Tak til de Soskende, som bidrog til at gore Festen saa smuk og behagelig for os. Det var ikke forste Gang, Br. Erichsen stillede med sit Orkester. Hans Debut var til Konferencens Koncert, hvor han udfyldte en stor Del af Programmet. Tilstede ca. 150. Og der indkom en god Skilling til Kvindelig Hjælpeforenings Kasse. *R. N.*

AARHUS SØNDAGSSKOLE.

Aarhus Sondagsskole afhholdt Sondagsskolekonference den 8. November, hvor et righoldigt og godt Program blev udfort af Sondagsskolebornene og Medlemmer af Sondagsskolen. Det var et meget opbyggende Mode og overværedes af 93 Born og Voksne.

FØDSELSDAG I RANDERS.

Den 5. December fyldte Søster Jensine Thomsen i Randers 80 Aar. Fødselsdagen fejredes om Aftenen den 4. December med en større Festlighed i Kirkens Lokale, St. Voldgade 9. Der serveredes Chokolade og Kage, og et smukt og righoldigt Program blev udført i Aftenens Løb. Adskillige af Fødselsdagsbarnets Yndlingssange blev afsunget og en Orgelsolo spillet af hendes Søn Johan Thomsen fra København. Søster Thomsen har i 36 Aar været et trofast Medlem af Kirken.

KVINDELIG HJÆLPEFORENINGS FEST I RANDERS.

Den 27. November afholdt den Kvindelige Hjælpeforening en meget vellykket Festlighed. Et smukt Program blev udført, hvorefter en Del Sager, forfærdiget af Foreningens Medlemmer, blev bortsolgt ved Auktion og bragte en klækkelig Sum i Foreningens Kasse.

KØBENHAVNS GRENS SANGKOR.

Mandag Aften den 14. December gav Sangkoret, under Ledelse af Korets Dirigent Valdemar Jakobsen, en Koncert i Fes salen i de »Gamles By«. Koncerten overværedes af circa 180 af de gamle, som efter alt at dømme var særdeles ilfredse med det udførte Program. Efter Koncerten blev Korets Medlemmer trakteret med Sodavand. Det var en sand Glæde for Korets Medlemmer at have Anledning til at synge deres Sange for et saa interesseret og interessant Publikum.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Numer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Alma L. Petersen,*
Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Hans Mikkelsen,*
Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S.